

spørger ikke om Personerne, jeg gaaer ikke her ind paa at dømme Mænd, men de generelle Regler for Sammensætningen; læg Mærke til den Stilling, hvortil det virkelig er, til den Tidssvarighed, det virkelig er berettiget til, undersøg det nøie, betænk det Altsammen vel, og man skal see, hvilket brugbart Redskab for den Udvikling, vi ønske, derved kan tilvejebringes. Det ærede Medlem meente, at en af de Grunde, hvorfor vi skulde søge at modarbejde dette Institut og, saa at sige, sætte det Kniven paa Struben, skulde være for, at Rigsraadet ikke under det tydske Forbunds Indskydelse — troer jeg man yttrede — skulde kunne komme til at gjøre Modstand mod vor Forsatning. Lad os dog tænke os, hvor latterligt dette er; hvor latterligt at tænke sig, at det danske Rigsraad, bestaaende af 20 Mænd, hvoraf de 12 ere herfra, indgroede Danske, vilde give sig til i deres Beslutninger at støtte sig til det tydske Forbund; troe dog ikke de ærede Herrer, at den bedste Maade, hvorpaa man kan værges sig imod Foretagens der af den Art, er at sætte begge Hænderne paa Maven og lee, indtil Alle lee med og døe af Latter. Er det ikke en latterlig Tanke, at disse 20 Mænd skulde ville støtte sig paa det tydske Forbund, for at holde det danske Folk, hvoraf de selv ere udgaaede, indenfor de Grændser, indenfor hvilke Fleertallet af disse Mænd ønske, at vore Institutioner skulle udvikle sig? Det er Noget, der ikke lader sig tænke; det er Noget, troer jeg, som man vel i et enkelt Dieblit kan bringe frem i sin Sjæl som en Stygge, som et Skrammebillede, der kan bringe En til at angstes tilbage for at lade dette Rigsraad være i Fred, men det kan ikke blive nogen alvorlig Mening.

Den sidste ærede Taler har bemærket, at Rigsdagen Intet opgav ved at benytte et af sine Midler, nemlig det: at appellere til Rigsretten. Naagtet en Griben til dette vistnok er et af Rigsdagens „Midler“, er det dog derfor ganske vist, at man kan opgive Noget ved at benytte det. Et af Rigsdagens Midler og, efter Skinnet at dømme, Rigsdagens største Mittel er Skattebevillingsretten, men der er Intet, hvorved Rigsdagen i den Grad kan opgive sig selv og sin Existence, som ved at mis-

bruge sin Skattebevillingsret. Ethvert Mittel, brugt i urette Tid, er et skadeligt, for Rigsdagen uheldigt, tilbagevirkende Mittel. Lader os tænke os dette ved en lignelse. Vi tage denne Rigsretsaction, vi bruge den som en Løstestang, som vi sætte ind under en Vægt, der ligger os i Veien, for at naa den Udvikling, vi stræbe efter; vi komme Dagen efter og finde, at Vægten er borte, men vi anbringe alligevel Løstestangen, vi tage Alle sat og lægge Kræfterne til, hvad vil saa hændes? Ikke andet, end at de Mænd, der lægge Kræfterne til paa den Løstestang, der er anlagt under Forsætning af, at Vægten endnu var der, ville falde paa deres Ende. Dette vil blive Rigsdagens Skjæbne, naar den vil lægge Vægtstangen an, for at vælte en stor Vægt af veien, skjøndt denne Vægt er borte, — saa falder den paa Enden til ingen Nytte. Just fordi Rigsdagen har en stor Magt, skal den ikke let komme til at anvende andre Midler end sin Stemmegivning. Det er kun ved de Midler, der staae til dens fulde Raadighed, de Midler, hvorved Rigsdagen kan indskrænke Regjerings Virksomhed; det er kun ved den Overbeviisning, den medbringer om, at den virkelig bærer Folket i sit Skjød, at den virkelig er en tilnærmelsesviis Repræsentation for Folket, det er kun ved disse Midler, at Rigsdagen fremmer sine Formaal, det er det, som giver Rigsdagen Magt, men ingenlunde Anvendelsen af Kraftmidler, for at naa et lille Diemed. Og hvad er det Diemed, der her skal naaes? Er det, at saae de enkelte Mænd straffede (Nei, Jo!). Man siger: Nei! det er altsaa, for at det skal blive synligt, at en Misgjerning, at en Forseelse, at en Uret var begaaet. Det er altsaa Dette, man vil opnaae! men bliver det derfor anderledes i de forfjellige Personers Erkjendelse? De ærede Medlemmer, som troe, at en Misgjerning er begaaet, ville de høre op med at troe det, fordi en Domstol affiger en anden Dom? Nogle af dem vilde blive tvivlsomme, men de fleste vilde sige: „Nei, det var da en forunderlig Domstol, der sælder en saadan Dom, og at den ikke dømte, som vi vilde have det“; og jeg, for min Person, der er overbevist om, at der ikke vil findes nogen saadan Domstol, vilde maaskee tvivle et